

9. neděle po sv. Trojici – 17. srpna 2014

čtení: Mt 25,14-30

kázání:

„Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš. Neboj se, já budu s tebou a vysvobodím tě, je výrok Hospodinův.“ (Jr 1,7n) Kéž také při nás takto platí tvá vůle podle tvého slova!

 1Pt 4,7-11

„Ten dělá to a ten zas tohle a všichni dohromady udělají moc.“ Text První Petrovy připomíná pohádkovou písničku Jana Wericha s lehce budovatelským nádechem. Každý něco umí, něco dovede, něco zvládá. Každý je nějak obdarovaný. Každý jinak. A to je dobře. Můžeme se navzájem doplňovat a obhacovat. Různost, rozdílnost není ohrožením, ale naopak obohacením.

Uprostřed praktických rad do života, které nám, sestry a bratři, dávný autor apoštolského listu přes propast věků sděluje, je ukryto osvobodivé evangelium: Nemusíte umět a dělat každý všechno. Nemusí každý všechno ovládat. Nemusíte být jeden vedle druhého supermani víry, kteří si vlastně vystačí sami. Není nutné se nutit a tlačit do činností, které nám nejsou blízké a ani za mák jim nerozumíme. Víra z nás nedělá automaticky odborníky na všechno. A to dokonce ani ne v otázkách víry a v otázkách Božího království se týkajících.

Každý má totiž jiná obdarování. V Matoušově podobenství, jež zaznělo v prvním čtení, to bylo vyjádřeno ve formě příběhu tím, že každý služebník obdržel jinou částku, nestejný počet hřiven. Z První Petrovy slyšíme: „Každý má jiný dar, milost Boží obdarovává různými způsoby.“ A na jiných místech Nového zákona je to vyjadřováno ještě jinak. Např. apoštol Pavel uvádí celkem známé podobenství o církvi jako těle složeném z různých údů, částí, které také mají rozdílné funkce a úkoly.

Nevíme tedy vždy o všem všechno, neumíme každý všechno. A nemusíme umět a vědět. To je jedna strana mince.

Druhá pak je, že každý umí či zná alespoň něco. Každý je nějak obdarovaný. Milost Boží ve své rozmanitosti jednomu každému nadělila nějakou schopnost, dovednost. Něco, čím můžeme sloužit druhým, čím můžeme přispět k budování našeho křesťanského společenství.

Objevovat svá obdarování může být docela dobrodružstvím. A stejně tak hledat upaltnění svého daru. Někdy je to jasné a zřejmé. Ale někdy je to dlouhá cesta. Jako ti služebníci z podobenství. Některý ví, co si počít, jak investovat. Jiný ale tápe, nemá jasno. A můžeme se nakonec rozhodnout i úplně špatně. Ta možnost tady je, jistotu nemáme. Není jisté, zda si nějaké obdarování, byť docela maličké, nenechávám pro sebe, nenechávám je ležet ladem, nebylo mi dáno nadarmo.

Být dobrým správcem zkrátka není zas tak úplně jednoduchá záležitost. Nepřijde to samo, člověk se do toho musí nasadit. Ale zároveň si musí stále zůstat vědom toho, že je právě a jenom správce. „Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží.“ Ne svoje. Ne své názory a ideály. Ať nespolehá na své řečnické umění, na různé figle, jak posluchače dotlačit tam, kde je chce mít on sám. O to přece nejde. Jde o Boží zvěst pro naše životy. „Tak aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista.“ Ne k oslavě a vyzdvižení kazatele.

„A kdo slouží, ať to činí ze síly, kterou dává Bůh.“ Jednak proto, aby se tím ukázalo na Boží dobrotu, laskavost, milosrdenství, nikoli na skvělost dotyčného služebníka. A jednak jistě i proto, že lidské síly jsou pomíjivé, nevydrží a nevystačí, jednou zkrátka dojdou. Takové dva příklady čteme v Prvním listu Petrově, ale jistě tu nejde o konečný výčet. Život církve a způsoby zvěstování Božího království blízkého nám pro Ježíše Krista jsou mnohem různorodější a rozmanitější.

A to jsme zase u toho hledání a objevování. Jak, jakým způsobem máme být správci toho, co je nám od Pána svěřeno.

Bohužel jen velmi málo byla tato slova brána v potaz v minulosti, kdy se křesťané dokázali rozhádat či dokonce zabíjet pro svou různorodost, pro rozdílné důrazy v teoretických bohosloveckých či praktických otázkách života církve. Často si věřící vynucovali na druhých stejnost, uniformitu. Jakékoli rozdíly a odchylky se netolerovaly. Odlišnost byla brána jako nebezpečí a ohrožení. Důsledky, bolestné rozdělení je patrné dodnes.

Ovšem to, že nedokážeme sobě dopřát navzájem svobody ve vyjádření své víry a v rozvíjení svých obdarování, to není jen otázka dávné či nedávné minulosti a těch druhých. To často děláme i my sami dnes ve svých sborech. Jak jinak si vysvětlit to, že tolik lidí z našich sborů mizí, že si tu nenajdou své místo. Možná ani netuší, že je možno tady v církvi normálně žít v rámci svých obdarování. Že tu mají své místo, že tu mohou být nejen pasivními, tichými posluchači, ale že mohou ze svého dávat ku prospěchu a radosti druhých, že se mohou projevovat. A že je nikdo nebude soudit za to, že jsou jiní, že se na ně nikdo nebude koukat skrz prsty, co že to dělají a co naopak nedělají. Tak by to mělo být. Je tomu tak doopravdy? Dokážeme být správci darů Boží milosti v její rozmanitosti?

Anebo se nám i do toho správcování a šafářování vkrádá naše člověčina a náš hřích? I na to se v apoštolské zvěsti evangelia najde lék: „Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým, vždyť láska přikryje množství hříchů.“ Ta láska však musí být opravdu vytrvalá, aby se dokázala dlouhodobě vypořádávat s našimi přehmaty, předsudky, nepochopením. A také s naším strachem a obavami, co že si druzí pomyslí či zda nás ti druzí neohrožují. Musí být vytrvalá, aby překonala i mnohou bolest, kterou si mezi sebou navzájem dokážeme vědomky i nevědomky způsobovat právě tím, že nejsme ochotni přijmout a tolerovat vzájemnou odlišnost a rozmanitost. Kolik nedobrého napácháme právě tím, že chceme druhé přitesat k obrazu svému, když nemáme na zřeteli bohatost a pestrost společenství, ale jen sebe. To se také nám zkrátka děje a není jiné cesty, než vytrvalou láskou tohle nést a unést. My dál čteme v našem překladu: „Bud'te jedni k druhým pohostinní a nestěžujte si na to,“ ale ono to má ještě jeden obecnější význam: „Bud'te k sobě navzájem přívětiví a nereptejte na ně.“ Totiž na ty druhé.

Pokud to nedokážeme, ty druhé budeme nadále ztrácet a ochudíme tak sebe i celý svůj sbor. Dopřejme si tedy ten „luxus,“ ať „každý slouží tím darem milosti, který přijal. Tak budeme dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“

Amen